

KÉRDÉSEK A VILÁGÚRNEK

1.

az apa fiára hallgat
s az erdő vadjait
nem akarják
kiirtani
az ember
számít az emberre
a föld túri a történelmet
temiattad...

és egyszer
váratlanul
feltaláltad a termékenységet
csodába formálva
a tenger partján
s a köveknek erein nőttek

és én szétbontalak
a dél napfényében
a gyermekek pedig homokból
és hullámokból építenek
és te titok maradsz
és megtalált béke
az imbolygó emberben

2.

a sirály leszáll
a táj füleire
a nap jegyzetére
a magány a hollót öleli
a vén tölgy árnyékában

a nedvek felszívódnak
a falak bőrén
ahol ma az ősök
évei rohadnak

vajon az utolsó
rángása-e ez
a szívek szívének?

3.

vajon temiattad
emeli a követ
s a muskátlik illatát
és ő a börtönből
újra itt van
az éjszaka rögein?...

és ő mesél
a kőbányákról
az alagutakról

s a rokonok hogyan
gyűlöltek meg egymást
csupán őmiatta...

s ő menydörög:
„Se nem szültél,
se kivetni nem fogsz...”
vajon miattad
nem tudja-e elérni
se megszökni a pisztolytól?

éjszaka van
s a Mefisztó írja
a város jegyzőkönyvét
s összevonja az életet
egy hasonlatba

a keretekben akkor
kinő a halálvágy
az égbolt sisakja alatt
fénylik
a kéz...

4.

a túlsó partokról
a kezek
ittén
az életet tartják

a munka idejét
a hallgatók dalát
s az autók zaját

vajon teérted-e
ő világűr
az emberek vánszorognak
az éveken át
és lázadnak
és döngetik
a rendőrök őrhelyeit
az ember a társában
önmagát öli meg
és a gyöngédségek
a durvaságban szaporodnak

5.

Azsiából Amerikából
alkot téged
folyókból és városokból
és ő az
vajon ez neked
jelent-e valamit

*hát ez a te
hallgatásod
a hegyekben és
síkságokban*

*kőbányából
épít téged
és Hirosimából
és Szkadar városából...*

*az élő történelem alatt
sodor minket
az eljövő
háborúk kora
az éjszakából
nálunk
a semmi csepeg...*

*belőled folynak-e
a születő népmesék
a csend is tenálad
tanulni jár
elképzeli a szabadság
formáit...*

6.

*tudom hogy
miattad hiszek
miattad várnak
reám a dolgok
az út elképzeli az utasát
hogy valami legyen
ami hozzád vezet
a vizeken állok
és ide járulnak
az évek
és a szelek
aludni térnek
itt nem lehet megállni*

*ó világűr
a bor és pálinka
útjain
tehozzád közelít...*

7.

*abban reménykedünk
hogy ott a magasban
Atlantisz virágai
új tudományt virágzanak
s éledeznek
az eljövő száműzöttek
valamilyen
készülődő állapotban
és az emlékek is
örökké tartanak...*

*és mégis
vajon térted-e
a jelenbe lépek
s betöröm az ablakokat
gyógyszereket*

*s a terveket
s ordítok az éjbe
a hold és a föld
gonosz szövetségébe
az öklök és költők
újra dalolnak?...*

*Mefisztó templomai virágzanak
az évek térséget teremnek
közénk élők közé
láthatatlan államok királyai
s a nagy iskolák tanítói
az utcákról...*

8.

*és bennünk lobognak
lángoló sárkányok
bennünk
esik az eső is
és bennünk a barlangokban
remeg a halál...*

*ki vezet hát
a szépségig
a nap szemeiben
vajon te pihensze-e
a fűzfa tövében
síkságot teremtesz
egy csepp vízből is
amely elszáll
a folyón örökre?...*

9.

*vajon itt vannak-e
s e városban laknak-e
minden utak és tévutak
amelyeken
a vonatok járnak?...*

*mindenki
ki a földre lapult
és az a szempár
mely világít
e város legmagasabb
háza felett...*

*és ők vannak
a holdhoz is legközelebb...*

*ó világűr
vajon téged
megértünk-e*

*valaki másban? ...
lehet hogy nincs
se kétely se nyomor
se nő se barát
valahol a sírban*

*lehet hogy csak
csendes éj van
amelyek jól tudják
és azért hallgatnak*

és nekiünk úgy tűnik
körülöttünk fal van
s itt a legzajosabb
a purgatoriumban?...

10.

nyugalomban szép az élet
tehetetlen
és vak
de mindent lát
soványodik a formában
és másban ébreszti
az örökös bünt...

itt van e a holnap
s vannak e emberek
kik valahol kitartanak
van-e itt fájdalom
és oldalpillantás
s valami közelség
a kábulatban...

vajon az emberből
marad-e valami
a te hallgatásodban?...

11.

a napfény szelei
a fákat csupálták

vajon hát emberek
voltak-e azok
akik a sűrű
csillaghullásban
éveken át hulladoztak
és vájták a földet

mindig elfelejtjük
feltenni a csapdát
e földnek
amikor a holdfényt
a szobába enged...

valamikor az istenek
laktak itt a fában
az ellenség kijárt
a kopár szemekből
valamikor a tengerek
és halak elérték
a szem üregében

a nádas halkán
súrolta a csendet
s a vándorlást
s mi azt hittük
hogy ő itt van
kinek a nevét
nem volt szabad kimondani
az énekre
ki hajnalban

harmatot teremtett
s iszonytalatt
az embert és asszonyt
mi azt hittük...

12.

szavak zúgnak
a villanyorgonák
szobáin át
a nappal a te
kibővített tavaszod
eső után
ó világúr...

fényedből és sötétből
tartományt teremtesz
a gondolatainkban
s nekem adod
ezt az emlékezést...

régi szerelmed
a napfény
mosollyal az ajkán
mesél neked
a világ dolgairól

sejtelmek fátylai
közelednek ó világúr
olvadnak a felhők
és te nyújtózkodsz
a hangyák munkájában
s a felhőknek tréfát mesélsz
amelyek még titkok
és te vagy a madár is
a láthatár tenyerén
a szél formája vagy
amely ideszállt...

13.

barátaim kiszállnak
az ablakon át
az alvó éjbe
e fotelekből
este kilenc körül

körülöttünk az emlékek
és azok árnyai
a késéstől
szenyedők
elsüllyednek
az ismeretlen nyelvekbe
láthatatlan tájakba
álmokat teremnek

hát jönnek-e
a tüzes esők
földre láncolt
madaraink
tollaira?...

1976

DESI Abel fordítása